

השושלת (משפחת בקנרוט) / אברהם האופטמן

ההצגה עומדת להתחיל והנה איחור. בסכודניצה מכבדים את השחקנים המפורסמים, ולא מאחרים. זו דרכו של המתנ"ס המקומי להעלות את הסטנדרטים שלו לאלה של הטובים באולמות שמארחים את הצגות היידיש של דז'יגאן ושומאכער, ואולי היו אלה הבורשטיינים. מי יודע? כילד עדיין לא הבחנתי בין גדולי הדור.

האולם מלא מפה לפה והקהל מתרעם על האיחור הפרובינציאלי. והנה יוצא אל הקהל מנהל ההצגה המקומי ואומר רק זאת, "הבקנרוטים. הם עוד לא הגיעו," ומצביע על שני מקומות בשורה השנייה באמצע שעדיין עומדים ריקים, "עוד חמש דקות...". כולם הבינו את גודל התקלה. בסוף ההצגה שמעתי לראשונה את האמרה, "בלי הבקנרוטים, לא מתחילים." גבר בעמיו היה אברהם יוסף בקנרוט, עשיר העיר וגביר המחוז. עסקי הנפט שלו פרחו והסתעפו וגם בתעשיות נוספות ניכר חותמו. "בית כנסת גדול" בנה לנו מול בית משפחתו הענפה – מרכז היקום של סכודניצה.

לקראת סוף חייו, הצצתי בגנבה וראיתי את אברומצ'י בקנרוט עצמו, שוכב במטת אפיריון עשירה בחדרו החשוך, ממלמל צלילים חסרי פשר. לא לחינם כונה כל חייו, אברומצ'י "בעלקוטאלי" (ממלמל).

הלווייתו של אברומצ'י "בעלקוטאלי" בקנרוט הייתה מאורע היסטורי בעל מימדים אפייים בסכודניצה. אין צורך לומר שאז, כמו היום, רבים ייחסו את עצמם לשושלת בקנרוט, גם אם היו רחוקים שניים ושלושה חיתונים וסעיפי דורות. על כן היה האירוע אישי ולאומי גם יחד. כל זה לא שינה את העובדה המוצקה, שבסכודניצה לא היה בית קברות יהודי.

אלפי אנשים התגודדו לבושי שחורים, קרובים כרחוקים, בכל סמטאותיה וחצרותיה סכודניצה, בואכה פאסיצ'קי, רחובה הראשי, בלוותם את אברומצ'ה אל בית הקברות היהודי בבוריסלב. שחור מקדימה, שחור מאחור, רק פיסת שמיים כחולה קטנה אי שם למעלה בין הלוחצים עלי מכל עבר. ביום קיץ חם הכלבים של סכודניצה נבחו וריחות הנפט האופייניים ליוו גם הם את הנפטר בדרכו האחרונה, כדת משה וישראל.

כמו במחזה סוריאליסטי, הצטרפו אליהם נכבדי הדור, יהודים וגויים. מגליציה ואפילו מוינה הגיעו יודעי דבר. בפראקים שחורים וחליפות יקרות, עניבות כמיטב האופנה ומגבעות צילינדר עמדו להם מובדלים בינם ובין עצמם, שהלא ההלוויה - אירוע חברתי רב חשיבות בקרב ה"מי ומי". רחשים עברו בקהל. הרחיקו ראות הנשים, שנשארו בבתיהן והביטו על כולם מן

החלונות בקומות השניות של בתי סכודניצה. למדתי אז שיעור חשוב, שישנם שווים וישנם שווים יותר.

רחוב קטן וצר הוא רחוב פאסיצ'קי, כאורכה הקצר של סכודניצה כולה ומסתיים בהצטלבות הדרכים לבוריסלב. הנכבדים נכנסו לשורת לימוזינות שחורות שהוזמנו מראש על ידי המארחים כיאות והוקרה על המאמץ שהשקיעו בבואם. הם גמעו את הדרך הקצרה לבוריסלב ואחריהם השתרכו המלווים המקומיים.

כיום, אינני יודע היכן נטמן לבסוף אברומצ'י "בעלקוטאלי". לילדים לא הרשו להתקדם מעבר להצטלבות.